

Odysseas Alepoudélis (Οδυσσεάς Αλεπουδέλης), conocido por su seudónimo *Odysseas Elýtis* (Οδυσσεάς Ελύτης) 1911-1996, fue un poeta griego, ganador del Premio Nobel de Literatura en 1979, considerado como uno de los renovadores de la poesía griega a lo largo del siglo XX. Os dejo un fragmento del discurso que dio cuando recogió dicho premio.

“Me ha sido concedido, queridos amigos, el escribir en una lengua que se habla solo por unos millones de hombres. A pesar de todo esto, una lengua que se habla durante dos mil quinientos años sin interrupción y con pocas diferencias. Esta disparatada, aparentemente, magnitud, se corresponde también a la personalidad material y espiritual de mi país. Que es pequeño en extensión de espacio y enorme en extensión de tiempo. Y lo menciono, en absoluto para vanagloriarme, sino para mostrar las dificultades a las que se enfrenta un poeta cuando utiliza para las cosas más queridas las mismas palabras que utilizaban una Safo o un Píndaro, por ejemplo, sin tener, sin embargo, la visión que tenían aquellos sobre la extensión de la, entonces, humanidad civilizada. Si la lengua constituyese simplemente un medio de comunicación, no habría problema. Sucede, sin embargo, que constituye también un instrumento de seducción y un transmisor de valores éticos. Adquiere la lengua en la extensión de los siglos un carácter determinado. Y este carácter engendra obligaciones.

Sin olvidar nadie que en la extensión de veinticinco siglos no existe ni uno, repito, ni uno, en el que no se haya escrito poesía en lengua griega. He ahí el gran peso de tradición que este órgano levanta. Lo presenta gráficamente la nueva poesía griega.”

Ahora, la versión original. Por si os apetece leer algo de griego moderno e intentar “adivinar” las semejanzas a lo largo de 2.500 años ;o)

«Μου εδόθηκε, αγαπητοί φίλοι, να γράφω σε μια γλώσσα που μιλιέται μόνον από μερικά εκατομμύρια ανθρώπων. Παρ' όλ' αυτά, μια γλώσσα που μιλιέται επί δυόμιση χιλιάδες χρόνια χωρίς διακοπή και μ' ελάχιστες διαφορές. Η παράλογη αυτή, φαινομενικά, διάσταση, αντιστοιχεί και στην υλικο-πνευματική οντότητα της χώρας μου. Που είναι μικρή σε έκταση χώρου και απέραντη σε έκταση χρόνου. Και το αναφέρω όχι διόλου για να υπερηφανευθώ αλλά για να δείξω τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει ένας ποιητής όταν χρησιμοποιεί για τα πιο αγαπημένα πράγματα τις ίδιες λέξεις που χρησιμοποιούσαν μια Σαπφώ ή ένας Πίνδαρος π.χ. χωρίς ωστόσο να έχει το αντίκρουσμα που είχαν εκείνοι επάνω στην έκταση της πολιτισμένης τότε ανθρωπότητας. Εάν η γλώσσα αποτελούσε απλώς ένα μέσον επικοινωνίας, πρόβλημα δεν θα υπήρχε. Συμβαίνει όμως ν' αποτελεί και εργαλείο μαγείας και φορέα ηθικών αξιών. Προσκτάται η γλώσσα στο μάκρος των αιώνων ένα ορισμένο ήθος. Και το ήθος αυτό γεννά υποχρεώσεις.

Χωρίς να λησμονεί κανείς ότι στο μάκρος εικοσιπέντε αιώνων δεν υπήρξε ούτε ένας, επαναλαμβάνω ούτε ένας, που να μην γράφτηκε ποίηση στην ελληνική γλώσσα. Να τι είναι το μεγάλο βάρος παράδοσης που το όργανο αυτό σηκώνει. Το παρουσιάζει ανάγλυφα η νέα ελληνική ποίηση»